Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ви, братці-ремонтники, рано прийшли. Це ще тільки приймальна комісія, а мешканці почнуть вселятися тижнів через два...

ПЕРЕЦЬ

№ 9 (787). Рік видання 42-й Ціна номера 12 коп. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1968

Мал. В. ГЛИВЕНКА

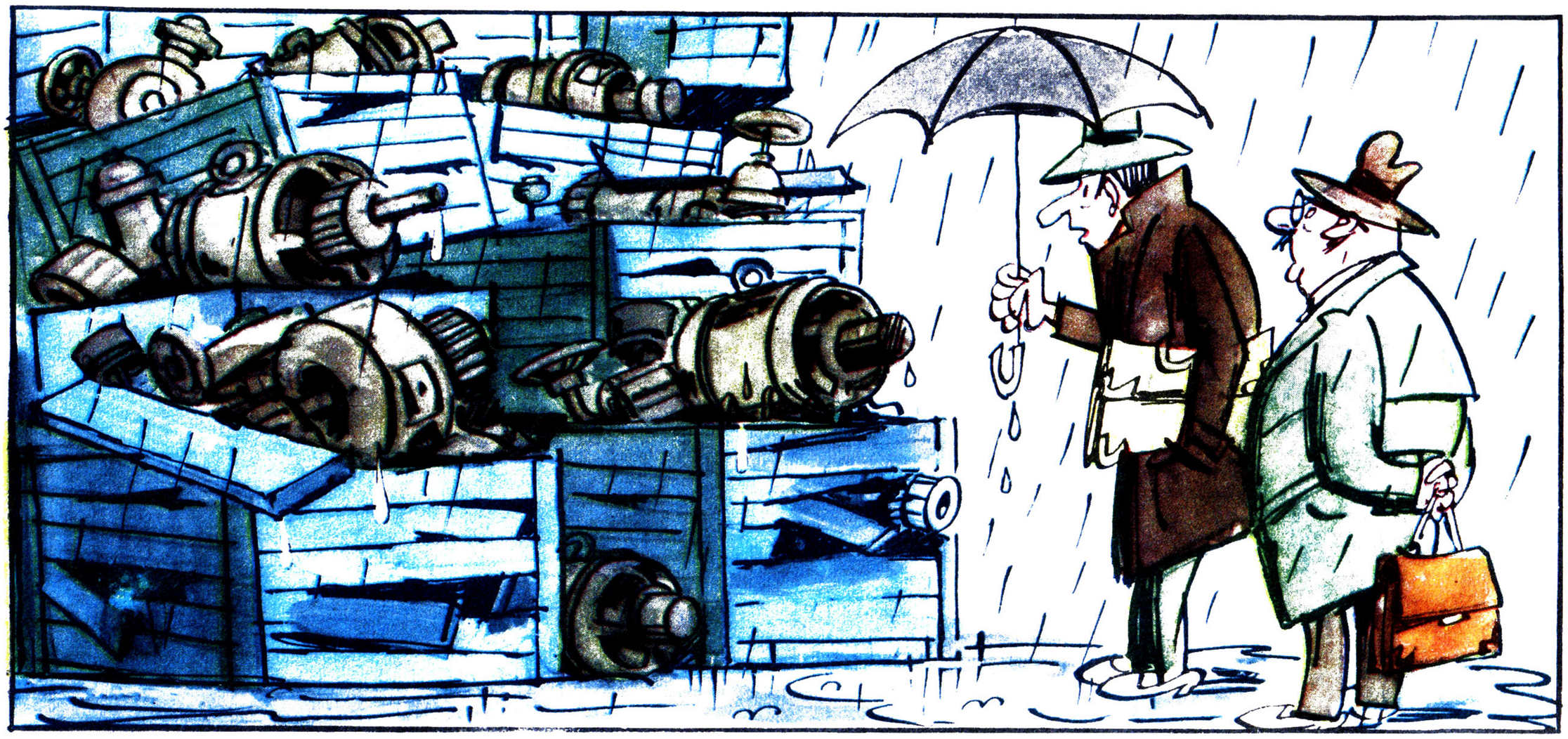

— Кажуть, що все устаткування з нержавіючої сталі. А от ми перевіримо, чи не брешуть.

ФІАЛКИ ПАХНУТЬ НЕ ТИМ...

Навесні хочеться писати про квіти. Спершу про фіалки і ряст, потім про нарциси і бузок. Дуже приємна тема, дуже естетична тема. Можна також написати про те, як благодійно впливає букетик фіалок на кам'яного бюрократа, чинушу, хулігана. Діапазон квіткової теми дуже широкий. Але знову (і вже вкотре) доводиться відкласти квіткову тему і писати про речі, які мають дуже мало спільного з нарцисами і бузком.

Є на Тернопільщині чудове селище міського типу. Називається воно Вишнівець. І називається недаремно. Мальовничі будиночки тонуть у зелені садів, а в садах буяють квіти. Коли глянути на Вишнівець з літака — рай. Модель раю. Малогабаритного, але раю. Колись Вишнівець був райцентром, зараз це селище входить до Збаразького району. Аналогія з раєм зникає, як тільки літак спускається трохи нижче. У ніздрі починають штрикати вельми неприємні пахощі. Власне, пахощі трохи не те слово. В народі цей «букет» має більш конкретну назву — сморід. В чому секрет? Чому очі бачать одне, а ніс чує зовсім інше? Секрет в тім, що очі не відразу знайдуть джерело вельми неприємних пахощів. А воно б'є з місцевого маслозаводу. Заводик невеличкий і просто диво-дивне, як він примудрився запахтити всю округу. З воріт заводу біжать білі ручаї, біжать і впадають у річку Горинь... «Риба дохне!» — вигукне догадливий читач. У тім то й суть, що риба почуває себе наче й не погано. У всякому разі, санітарні лікарі і дирекція заводу запевняють, що молочно-білі ручаї не завдають шкоди рибі. Риба мовчить. А люди ремствують. Особливо, коли починає пригрівати весняне і літнє сонце. Тут би вікно відкрити, а сморід та мухи не дають. Бруд, сморід і антисанітарія не тільки поширюються, але й поглиблюються. По вулиці Комсомольській, наприклад, оті молочні помиї глибоко просякли землю, зіпсували грунтові води, вивели з ладу колодязі. Каламутна, смердюча вода у криниці, це вам не забруднене міазмами повітря, тут вітер не допоможе. Що ж робити? Каналізацію. Виявляється, риторична відповідь на риторичне питання нікого у Вишнівці не дивує. Три роки тому тут воно вже вирішувалось. І відповідь була — будувати каналізацію. Але потім вирішили, що нова каналізація до старого, ще й маленького, заводу однаково, що нові шнурки до старих черевиків. Краще вже купити нові черевики, себто, збудувати новий завод. Питання будівництва нового заводу вирішене, вже й місце відведене для цього будівництва. Дійсно, розпочинаючи нове будівництво, недоцільно тягти каналізацію до старого заводу, який скоро закриється. Але «скоро» річ дуже умовна. Завод не курінь, за день і навіть за рік його не збудуєш. Будівництво може розтягтись на кілька років. Що ж, і нюхати оті кілька років сморід?

— А вихід дуже простий, — підказує директор маслозаводу Б. І. Морочник, котрому, до речі, теж сидять у печінках оті молочнобілі ручаї. — Вихід дуже простий. Нам потрібна однісінька асенізаційна автомашина. Тоді ми змогли б вивозити оті води в таке місце, звідки б ніякі пахощі не долинули до селища.

— Та це ж так просто!

— Ой, не дуже просто, — зітхає директор. — Про нашу біду знають навіть у Києві—у Міністерстві м'ясомолочної промисловості, але, на жаль, нічим допомогти не можуть. Міністерство не відає розподілом таких машин.

Знають про біду вишнівчан і в Тернопільському облвиконкомі. Знають, обіцяють, а фіалки й бузок досі пахнуть не тим, чим їм належить пахнути.

— А в Збаражі знають?

У Збаражі знають. Збараж—їхній райцентр. Збараж під носом. Але до збаразьких носів пахощі з Вишнівця не долітають. У Збаражі фіалки пахнуть, як їм і належить пахнути — фіалками. Збараж має аж дві асенізаційні машини. Тільки вишнівчанам до тих машин — зась. Коли вже дуже прикрутить, вишнівчани випрошують машину не в Збаражі, а в сусідньому районі, в Кременці. Світ не без добрих людей. От і виходить, що кінці цієї «пахучої» історії треба шукати не в київських міністерствах, а трохи ближче, в самому Збаражі. Тут може бути два варіанти. Або позичити Вишнівцям одну асенізаційну машину, або назавжди «віддати» Вишнівець Кременецькому районові. Що зручніше?

Г. ЛОЗУН.

Телеграфне агентство Перця

КОЛИ ТЕМНІЄ В ОЧАХ

Наш кореспондент повідомляє з Баштанського району Миколаївської області. Тутешні торговельні керівники встругнули таке, від чого у жителів району в очах потемніло. Протягом року в магазини не завозять електролампочок! Доводиться освітлюватись свічками і каганцями. Проте і ці джерела світла вже стали дефіцитом.

ЗАКОНСЕРВОВАНИЙ МЕТАЛ

Багатющі поклади заліза виявлено у фаршированому перці, що його випускає у продаж Сімферопольський консервний завод ім. Кірова. Першовідкривачем цього родовища стала Г. М. Бакун з міста Дніпропетровська, яка в банці з перцем натрапила на цвях. Є підстави гадати, що коли консервний завод почне випускати свою продукцію в більшій тарі, щасливцям вдасться в ній знайти сокири, лопати, а, може, навіть і щось більше.

МЕМУАРИ ПРО КІНО

Село КОМАРІВКА Макарівського району Київської області. Жителі цього села приступили до написання колективної збірки спогадів про кіно. За консультаціями вони звертаються до т. Домбровського з облпрофради та т. Павличенка з райкому профспілки. Самі жителі дуже тьмяно пам'ятають, як воно, те кіно виглядає, бо востаннє бачили його понад десять місяців тому.

УДОСКОНАЛЕНИЙ ВОДОПРОВІД

Незвичайний водопровід збудували у колгоспі імені Мітькіна Коростишівського району на Житомирщині. Труби, як у звичайному водогоні. Крани, як у звичайному водогоні. Водонапірна башта, як у звичайному водогоні. І лише одна деталь відрізняє колгоспний водогін від звичайного: щоб по трубах текла вода, треба запрягти коней, з'їздити до річки, набрати в бочку води, привезти до водонапірної башти і вилити воду в резервуар.

От яка механізація!

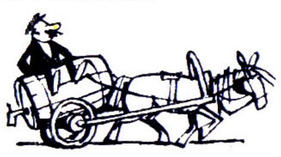

ГІГАНТСЬКІ КІНОТЕАТРИ

Як повідомляє комінтернівська районна газета «Слава хлібороба» (Одеська область) № 1 (4231), для обслуговування населення глибинних сіл експериментально-виробничі майстерні Рязанської кінокопіювальної фабрики почали випускати пересувні кінотеатри. Кожний такий кінотеатр — на 30 тис. глядачів.

Який вигляд мають пересувні кінотеатри, кожний на 30 тис. глядачів, і яким способом цього досягли рязанці, газета не пише. Але, якщо колись туляки зуміли підкувати мініатюрну блоху, то чому сучасні рязанці не можуть випустити гігантські кінотеатри?

Прицілив Дятел кігті-лапки
І всівся на корявий сук.
І застрочив: тук-тук, тук-тук,
Дві рисочки,
Дві крапки.

Передавать зачав наказ Орла...
Про що в наказі мова йшла?
Цитата ось
З підшивки, з папки:

«Велю й наказую всім вам,
Неперевершеним майстрам
В неділю рано, в честь мою,
Концерт почати у гаю!»

І хор (три тисячі співців)
Закаркав так з усіх кінців,
Що оглушив зайчат, лисиць,
А з ними й птиць.

Навіть Ведмідь лишив барліг
Й тікав світ за очі, як міг...
Був винуватий Дятел сам:
Наказ адресувався Солов'ям,
А він задресував

До гав
Ту мову,
Бо тещу, бач, послухався Орлову!
(Забаглось їй з тих сосен,
що до хмар —
Почути гав'яче: кар-кар!).

* * *

Подібні тещі, слово я даю,
Командують не лише у гаю!

Михайло НИКОЗАЧЕНКО.

Запорізька область,
Приазовське.

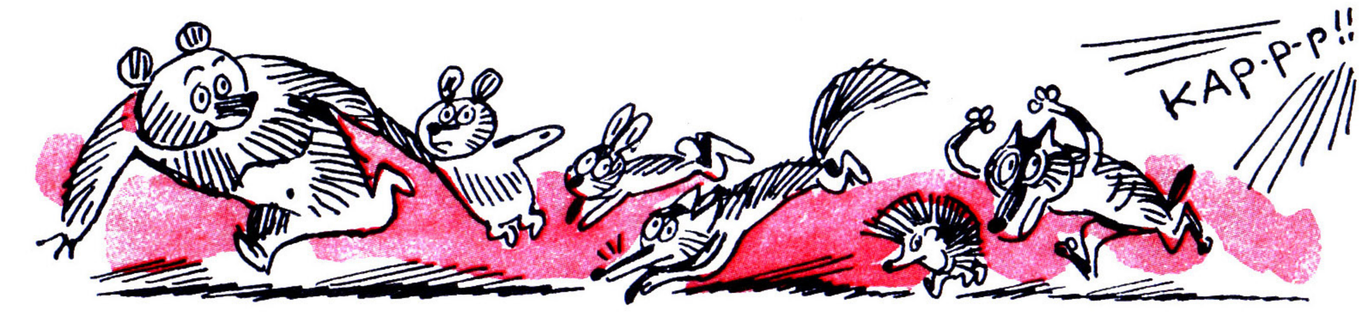

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Та, їй-богу, не пив!
— Ану, дихніть!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У Маловисківському районі Кіровоградської області є контора «Заготскотовідгодівля». Так ось у конторі тій не один був крутій. Крутії ті так розперезалися, що брали, крали і нікого не боялися. Про цих крутіїв надійшов лист до редакції Перця.

Заступник начальника Головного управління по заготівлі та промисловій відгодівлі худоби і птиці т. Іванов повідомив редакцію, що таке було. Керуючий конторою Євич і ст. бухгалтер Кисіль з роботи зняті. Справа про їх зловживання передана слідчим органам.

ОЙ САД-ВИНОГРАД

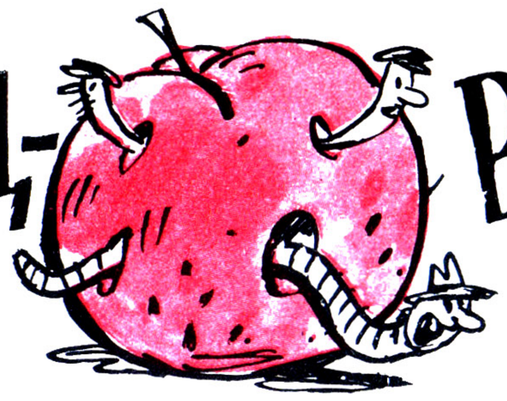

(Ніби попурі на теми відомих пісень)

ФЕЙЛЕТОН

1. ...ПОДІЛЛЯ — КРАЙ

Так співав гуцул. Гей, що мі там Поділля-край. Мовляв, мені полонина — Поділля.

А Поділля — таки край. Не одна полонина помістилася б на його території. Сама Хмельниччина чого варта. В минулому році таку високу ноту по врожайності зернових взяла, що жодна область не змогла до неї дотягнутися. По цукровому буряку на друге місце по Україні вискочила. А садів? Садів скільки на Хмельниччині! Вся область потопає у їхньому буйноцвітті. А яблук...

Про яблука окремо.

2. ЕХ, ЯБЛУЧКО, КУДИ ТИ КОТИШСЯ?..

Маємо на увазі яблучко Хмельницьке. Оте, що на Хмельницькому ринкові коштує по одному карбованцю кілограм. Оте, що в народі називається **теребух.** Бо воно і манюсіньке, і поганюсіньке, і паршивеньке. Бо його дійсно теребити треба.

То ж куди котиться це яблучко?

До свиней. Це восени. Це після того, як воно прокотило півобласті на машині у пошуках пункту прийому.

Взимку воно не котиться нікуди. Бо його нема. Його не було де зберегти. Овочесховищ в колгоспах нема. Сховища є у перекупок. У перекупок на все є сховище. І отой теребух котиться взимку на базар. І закочують за нього ціну, як дідько за маму...

3. ПО САДОЧКУ ХОДЖУ...

Ходити по садочку мало. Треба ходити і коло садочка. Коло кожного деревця. Бо дерево любить догляд. Інакше воно вродить не яблука, а теребухи. Як у колгоспі ім. Леніна, або в колгоспі «Комуніст» Новоушицького району. Колгосп ім. Леніна зібрав по 26 цнт яблук з гектара. Це тоді, як його сусід радгосп «Комунар» (директор Вовкушевський В. М.) зібрав по 108 центнерів. Радгоспу «Комунар» у минулому році сад дав по 2000 карбованців прибутку з гектара. А його сусідові колгоспу «Комуніст» садівництво дало за рік 13.275 крб. збитку. Радгосп «Комунар» не може відбитися од покупців. Бо в нього яблука відбірні, сорти добірні. Колгосп «Комуніст» побивається за покупцями. Бо його теребухи з паршою і плодожеркою. Але ж радгосп вносив під сад органічні добрива, а колгосп — фігу з маком. Радгосп рихлив землю між деревами п'ять разів, колгоспові вистачило терпіння тільки на три. Радгосп оприскував і опилював яблуні десять разів. Колгосп — шість. Радгосп у міжряддях не сіяв нічого, колгосп тицькав то викомішанку, то помідори, то буряки...

Ото які труди, такі й плоди. Такі вони майже на усій Хмельниччині. І це ж Новоушицький район в області по садівництву передовий. У Новоушицькому районі за садами нічого не видно. А в інших районах і того не видно, що в Новоушицькому. Білогірський зібрав по 2,8 цнт яблук з гектара. Волочиський — по 2,1, Хмельницький — по 3,1. А Теофіпольський — аж по 80 кг з гектара.

Це ще не все. Райони ще поділяються на колгоспи. Колгосп ім. КПРС, що у Хмельницькому районі, зібрав по 3 кг яблук з гектара саду. Колгосп ім. Дзержинського — нічого, «Шлях перемоги» — нічого, ім. Чапаєва — нічого, «Світанок» — нічого, ім. Орджонікідзе — нічого. І ще багато можна було б отак перелічувати. Не тільки у Хмельницькому районі.

4. ОХ, ЧОРНА РІЛЛЯ НЕ ЗОРАНА...

Мова йде про ту ріллю, що під садами. Її на Хмельниччині 75 тис. гектарів. Тільки в десяти районах 16 тис. гектарів садів. І кожен гектар саду в середньому дав по 4 цнт яблук. Якщо ці яблука збути по 5 крб. за центнер, як збув колгосп «Комуніст», то прибутки будуть не вельми втішні. З таким господарюванням можна догосподарюватися, що за кілька років взагалі не стане фруктів.

В обласному управлінні сільського господарства кажуть: «Ми робимо, що можемо. А що ми можемо, коли під сади міністерство не виділяє нам ні кілограма добрив. Що ми можемо, коли в управлінні один агроном-садовод. На 548 колгоспів. У районних управліннях посади агронома-садовода нема. Обласному агроному-садоводу треба два роки день у день їздити, щоб обскакати всі колгоспи».

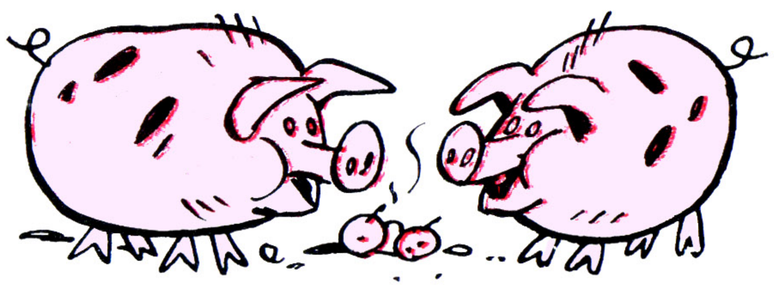

В обласному управлінні кажуть: «Ми дали команду сади тримати під чистим паром. А голова колгоспу ім. Куйбишева Хмельницького району Г. Є. Шепетун такої команди не чув. І в свою чергу каже: «Нам планують у міжряддях посіви. І на цей рік запланували».

Отак одні командують, а другі не чують. Або чують, та своє роблять. Отак голови колгоспів благають: «Давайте нам, куди збути яблука, і ми вас ними засиплемо». А керівні обласні організації їх не чують. Або чують тільки одним вухом. Забезпечують продаж тільки якоїсь долі врожаю. А решта котиться до свиней.

Тому голови колгоспів кажуть: «На чорта лисого нам витрачати працю на те яблуко? Потім возитися з ним, як дідько з тарахкальцем, і свиням викинути. Так хоч тільки тої витрати буде, що земля пустує. Та й у міжряддях щось посіємо...»

Таке замкнуте коло.

5. ГЕЙ, НУТЕ, ХЛОПЦІ, СЛАВНІ МОЛОДЦІ

Сказати, що у Хмельницькому ніхто не намагався розімкнути те коло, було б гріхом великим. Сказати, що ніхто з хмельницьких керівників не стукнув пальцем об палець, щоб становище садівництва в області виправити, було б нечесно. Стукали пальцем об палець. Плескали в долоні. На нарадах. На засіданні облвиконкому, коли приймали постанову «Про стан садівництва в колгоспах і радгоспах області». І начальник обласного управління сільського господарства області Й. Й. Сирваровський плескав, і його заступник по рослинництву Г. І. Войсіщук, і заступник голови Хмельницького облвиконкому В. П. Куценко. Але від того плескання яблука не родяться. Від нього не народився в області додатково ні один овочепереробний пункт. Не розрісся жодний плодоконсервний завод. Не народилася чітка система збуту фруктів ні в області, ні поза нею.

То для чого ж тоді сади садити? Хіба для того тільки, щоб земля вакувала...

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А потім ще питають, де я цих слів набираюсь.

Мал. К. ЗАРУБИ

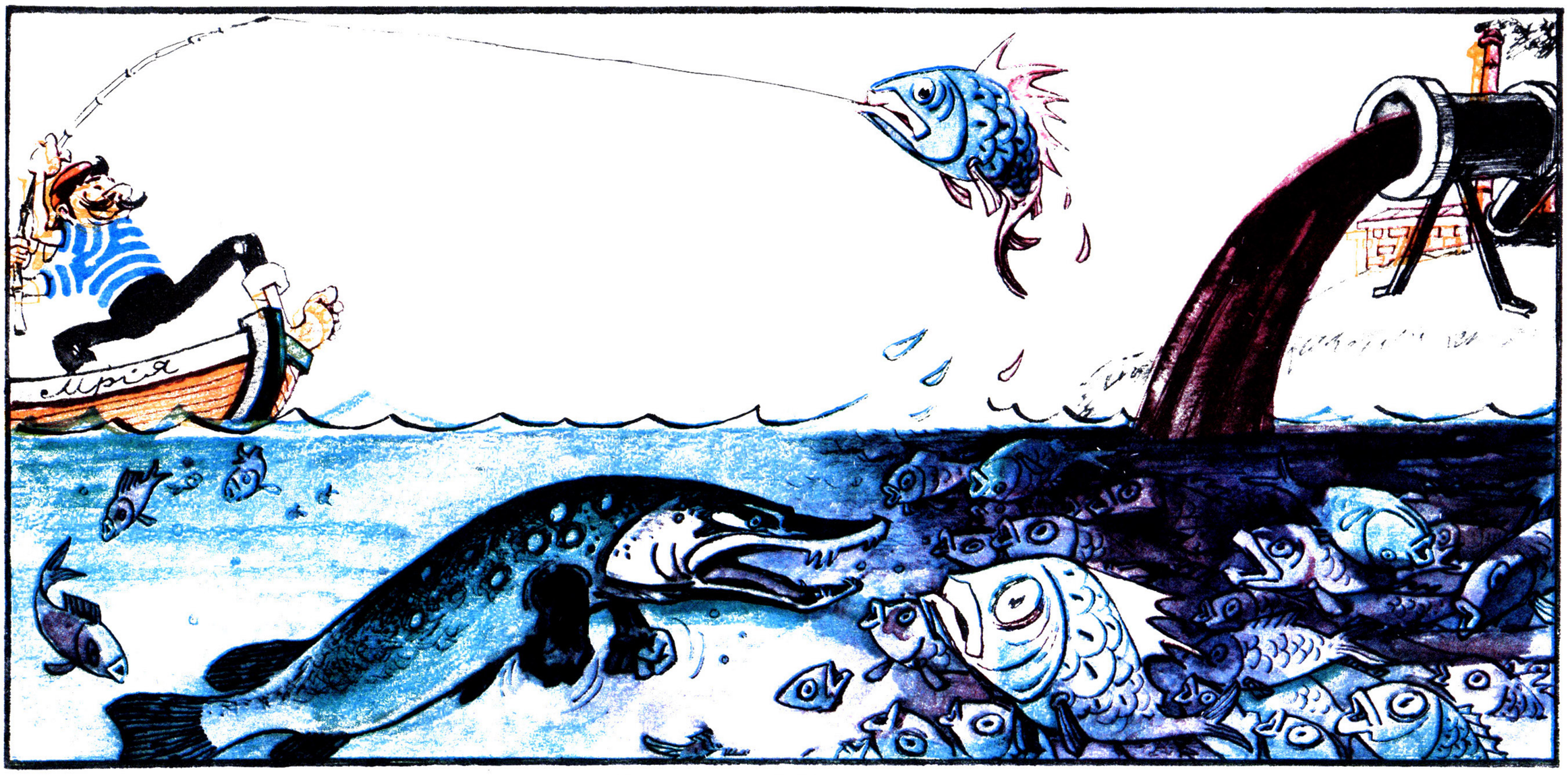

— Куди прешся? Зараз моя черга.

ЙОГО ЗВАЛИ КРИСТАЛ...

Він народився у муках: його палили вогнем, давили пресами, били молотками. Але який же він гарний вродився: білий, кубічний, стандартний... В його паспорті написали:

Ім'я — Кристал.

Рік народження — 1968.

Ціна — 110 крб.

Місце народження — Васильківський завод холодильників.

* * *

І рушив Кристал у білий світ. Не сам — з великою ріднею, у якій всі були схожі між собою, як близнята. З заводу Кристал потрапив до магазину, а з магазину якийсь чоловік повіз його до себе на квартиру...

— Нарешті, — сказала господарка, — у нас буде холодне молочко.

— Нарешті, — сказав господар, — у нас буде холодне пиво.

І підключив Кристал до розетки.

Того ж вечора виявилося, що молоко у холодильнику скисло, а пиво стало таке тепле, що ним можна було б полоскати застуджене горло. Із випарника тягло смородом, начеб там завелися миші.

— О, боже! — вигукнула господиня. — Він же не працює!..

Через тиждень прийшов майстер:

— Ну, що там у вас іще? Не працює?.. Поставте холодильник на 5—6 годин догори ногами. Буває, що помагає.

І пішов.

Знову докликалися майстра через два тижні. Він оглянув серце Кристала — його холодильний апарат — і поставив діагноз:

— Тріщини в трубах... Треба міняти. Але в нас запчастин — кіт наплакав. Пождіть...

Протягом місяця Кристал правив за буфет. У ньому тримали макарони, сухофрукти і м'ясорубку. Нарешті замінили холодильний апарат. Він відрізнявся від попереднього тим, що в трубах були не тріщини, а бруд. А більше нічого не змінилося.

— Закупорка... — пояснив майстер. — І терморегулятор такий, що можна його викинути...

Знервований господар хотів викинути холодильник з п'ятого поверху, але майстер його стримав:

— Пождіть з місяць... Щось зробимо...

Та ще до кінця цього строку господар відкрив якось дверці холодильника, і вони впали йому на ногу. Кілька днів він ходив з паличкою. По різних установах. І таки виходив...

За Кристалом приїхали на машині і повезли його туди, де він вперше побачив світ — на Васильківський завод холодильників.

У паспорті Кристала чорнів останній запис: «Брак».

* * *

Ми попросили прокоментувати цю історію тих, хто давав «Кристалу» путівку в життя.

— Цю історію, — сказав начальник ВТК Васильківського заводу холодильників т. Сергієнко, — я чую щоразу, як на завод повертають браковані холодильники. Вона мені вже набридла. Але причому тут ВТК? Хіба вгледиш за кожною дрібницею — ну, скажімо, за мікротріщинами в трубах? Не вгледиш. От і буває, що споживач одержує холодильник, з якого випаровується аміак... Або як проконтролюєш дверцята? Ну, вдариш молотком по кронштейну — одному, п'ятому, десятому... Але ж не будеш так перевіряти 180.000 «Кристалів», запланованих на цей рік!

— У подібних історіях, — задумливо мовив начальник конструкторського бюро т. Маляренко, — мене цікавить одне: як стояв холодильник? Якщо підлога в квартирі — не рівний паркет, і «Кристал» нахилився більш як на три градуси — він уже не працюватиме. Така його вдача... Однак конструкторська думка не спить, ні. Ми плануємо дослідну партію холодильників, які не боятимуться нахилу в п'ять градусів!

— Від цих історій, — сказав директор заводу т. Аліференко, — в мене болить голова. Звичайно, у нас є деякі втрати від браку... (І справді, деякі — всього 134.423 крб. за минулий рік!). Трапляється, що на завод надходять рекламації... (8372 за минулий рік і 900 тільки за два перші місяці цього року!). Гарантійні майстерні скаржаться, що їм не вистачає запчастин... А що ми зробимо, коли в нас стільки труднощів! По-перше, з виробничими площами. Київське РБУ-6 (начальник т. Білоусов) уже рік, як обіцяє закінчити прибудову до основного цеху заводу — апаратного, але далі обіцянок діло не йде. По-друге, на заводі важко із кадрами. Працює в основному молодь, якій бракує кваліфікації. По-третє, підводять постачальники — надсилають свою продукцію з перебоями. І якби ж то якісну! А то, скажімо, Дніпропетровський трубопрокатний завод відвантажить немірні труби, і хоч вздовж їх міряй, хоч впоперек — без відходів не розріжеш...

* * *

Ми співчуваємо т. Аліференку... коли в нього болить голова. Що ж до труднощів... Цілком ясно, що Васильківський завод холодильників, як і будь-яке інше підприємство, має свої труднощі, свої проблеми. Та чи цікавить покупця, з яких причин завод випускає брак. Ні, не цікавить... Якби, скажімо, одного дня директор заводу купив буханець **гли**вкого чи підгорілого хліба, чи цікавили б його труднощі, що постали перед пекарнею? Навряд... Певно, т. Аліференко обурився б і вимагав за свої копійки якісну продукцію. Людина, яка платить за новий холодильник Васильківського заводу 110 крб., має ще більше право вимагати продукцію високої якості.

Л. ШИЯН,
спец. кор. Перця.

м. Васильків
Київської області.

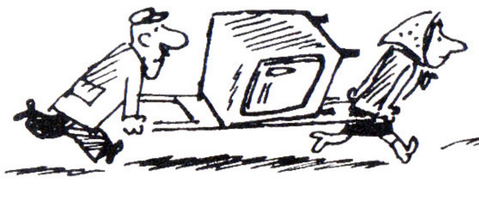

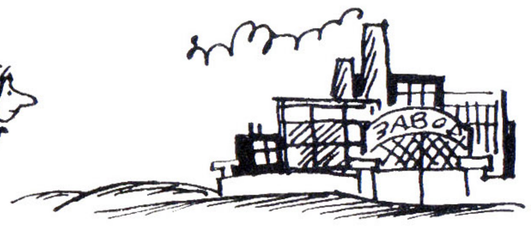

Джерела інформації

Я успішно штурмував ранковий автобус. Водій рвонув переповнену машину з місця і несподіваним гальмуванням спресував розхристану пасажирську масу в монолітний колектив.

Якийсь індивідуум буцьнув мене головою під жижки, виборюючи життєвий простір. Любителю автобусного комфорту поталанило: я не встиг розшукати його улюблену мозолю. Наші погляди схрестились, і я вкляк з піднятим копитом: це був мій знайомий по риболовлі.

— Чув? — дихнув він на мене недільним відпочинком.

— Чу-у-в! — відказав я, переборюючи етиловий наркоз.— Чув, що вчора ви спіймали метрову щуку...

— Брехня! Не вчора, а позавчора. А вчора знаменитий співак М. повісився, чув?

— Дурниця! — засміявся я.

— Їй-бо, повісився! На плащі болонья...

— Брехня!

— Чому ж брехня? — втрутилась дама в пенсне.— Нині майже всі мають болонью...

— Точно! — зрадів підтримці мій знайомий. — Вчора мені про це секретно шепнула Маруся з нашого гастроному. А небіжчик завжди коньяк у Марусі брав...

— Мабуть, перебрав, сердешний! — зітхнула кондукторка.

— Я чула, що в нього намічався рак горла, — підтримала розмову дама в пенсне.

— Рак... напився... повісився... жах!.. — пішов схвильований гомін.

— Та що ви, люди добрі! — заволав я. — Він же вчора по телевізору співав!

— Мабуть, відеомагнітофон крутили... Щоб зайвих розмов не було...— почулися голоси. — Поки наші повідомлять, увесь світ уже кричатиме...

Хтось почав настроювати транзистор.

Мене занудило... Проштовхуючись до виходу, я гарячково міркував, як посадити в калошу брехуна-рибалку.

— Гей! — гукнув я до нього.— Вчора... ха-ха!.. вчора мені дзвонили із Запоріжжя: там група хуліганів-п'ятикласників зламала ліву ногу нашому уславленому штангістові!

Вибухнув регіт:

— Дурниці!.. Нісенітниця!.. Брехня!..

— Чому ж брехня? — вп'явся я серед гамору контральто дами в пенсне. — От у нас на Подолі група малолітніх рецидивістів, до зубів озброєних рогатками...

Тут я вискочив з автобуса і подався на роботу.

Мій напарник був пунктуальний: як завжди, запізнився на півгодини.

— Чув? — кинувся він до мене. — Група малолітніх рецидивістів зламала праву руку нашому уславленому штангістові! В метро очевидець із Запоріжжя розповідав...

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Микита ГОДОВАНЕЦЬ

У Лева на балу

Лев звірів балювати поскликав.
Їж-пий, що на столах поклав,
Та не смути господареві хати!
Наїлися. Взялися танцювати.
Нащо вже Вовк — бамбула і тюхтій,
А як чесав господарю на славу,
Аж поки впав, як сніп, під лаву.
А Лиска?! Брате мій!
І гопки, й вихилясом,
Повзком і викрутасом,—
Куму не дарма годували м'ясом...
Левиця оком повела —
Помітила в кутку Вола:
Сидить, утомлений, надувся,
Щоб плеснув, писнув, посміхнувся.
З докором Лев гукнув Волові:
— Не бачу я страху! Нема любові! —
І кігті вистромив страшні.
— Заждиі — Левиця хапнула за поли: —
Не оране ще наше поле.
Догідники ходить не здатні в борозні,
До праці не проси ніколи,
А цей... аплодувати не мастак,
Зате працює як!..
Лев подобрів. І довго ще дивились,
Як два Ведмеді навкулачки бились.

* * *

Чи ж не буває так в житті:
Догідники — і в ласці, і в честі?

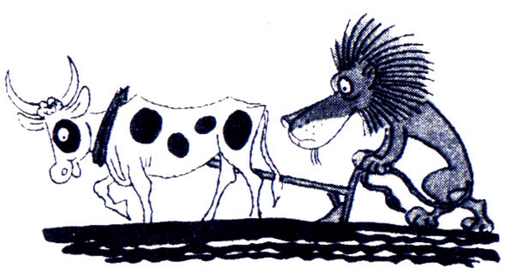

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Кажуть, це той завод, за який ми граємо.

ЛЮБОВ І НЕНАВИСТЬ

(Негероїчна драма у двох листах)

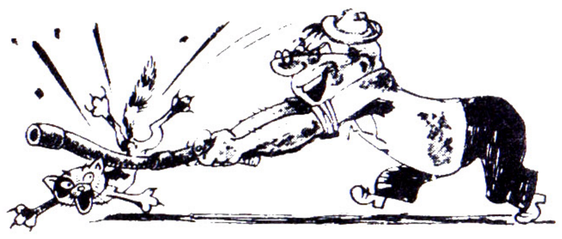

1. ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ:

Дядечку Перче!

У нашому дворі є собачка і котики. Я дуже їх люблю і не дозволяю, щоб їх били. А оце недавно один котик порізав лапки і захворів. Я йому позамазував ранки зеленкою і поперев'язував їх. Котик уже був навчився ходить і нявчати, він видужував, а я радів.

Та радість моя була марною. Бо коли я виніс свого мурчика на сонечко погрітись, то його Семен Софронович залізною палкою прибив.

Я тепер ходжу і плачу, бо в мене вже не буде такого мурчика.

Любий дядечку Перче, намалюй Семена Софроновича і підпиши, що він не любить тварин і вбиває їх

Цей дядя Семен Софронович живе в нашім домі, а працює в Білоцерківському управлінні сільського господарства інженером. Його прізвище Куцоконь. Намалюйте його, він — недобра людина.

Учень 9-ої школи
4 «В» класу Володя САХНО.

м. Біла Церква,
вул. Механізаторська, дім 6, кв. 8.

2. ЛИСТ ІЗ РЕДАКЦІЇ:

Дорогий ВОЛОДЮ!

Одержали твого листа. Він нас дуже схвилював.

До того схвилював, що вирішили негайно поїхати і на власні очі побачити людину, здатну на таку жорстокість.

А що вийшло з цієї поїздки?

Вийшло те, що коли ми на місці розібралися у справі, то переконалися: ти, Володю, не все точно написав про Семена Софроновича Куцоконя.

Ти, наприклад, пишеш, що Семен Софронович «не любить тварин». Але це не зовсім так.

Пригадай хоча б отих індиків, що гулюкають у хліві Семена Софроновича. Хіба він погано їх доглядає? Хіба не він їм по кілька разів на день підсипає зерна, підливає води?

А курочки?

Невже ти, Володю, не помічав, як вболіває Семен Софронович про їхнє здоров'я?

А тепер — про котика...

З котиком, дійсно, вийшло трохи не так, як з курочками та індиками. На котика, дійсно, Семен Софронович Куцоконь накинувся з залізякою. І, дійсно, одним прицільним ударом порішив котика.

А чого, питається, порішив? Чого раптом він, добрий та лагідний до курей та індиків, виявив таку жорстокість до котика?

Пояснюється жорстокість дуже просто.

З індиків та курей Семен Софронович має і наваристу юшку, і ніжне м'ясце, і навіть, смачний холодець. А з кота — що він має?

Нічого.

Котів не їдять. Якби з котятини можна було щось смачне зварити чи засмажити, то, ми певні, Семен Софронович їх полюбив би навіть ніжніше, зворушливіше, ніж своїх курочок та індиків.

На роботі, в Білоцерківському районному управлінні сільського господарства, Семена Софроновича Куцоконя вважають людиною доброї душі. А що він, Володю, одвів свою душу на твоєму котеняті, так воно, можливо, саме і винне в цьому. Можливо, твоє котеня виношувало у своєму хижому нутрі агресивний намір зжерти Семена Софроновича, наче мишку, і у твого сусіда не було іншого виходу, як героїчно захищатися.

Доведеться, мабуть, тобі, Володю, просвітити свого сусіда з вищою освітою і розтолкувати йому, що є звірі ще страшніші. Приміром — карликові пінчери. З тих собак, яких господарі носять при собі в кишені.

Саме з таким створіннячком недавно віч на віч зустрівся громадянин міста Києва (Бульвар Перова, 26/1, кв. 44) Євген Кирилович Чайковський. Сили були явно нерівними, але Євген Кирилович не позадкував, ні. Він обійшов противника з тилу, схопив мікропінчера за ніжку і вдарив об стіну, розтрощив йому голову.

А знаєш, Володю, як Євген Кирилович пояснив цей свій вчинок?

— Вимушена самооборона! — заявив він.

І йому повірили. Принаймні міліція і пальцем на нього не накивала. Закону, кажуть, такого нема, щоб за якусь там собачку та покарати людину...

Ти, Володю, собак любиш і, може, знаєш, що існують дуже цінні мисливські собаки — фокстерьєри. Вони дичину чують мало не на кілометр.

А от, уяви собі, йшов такий фокстерьєр (на поводочку у господаря) по вулиці Затонського у м. Києві і навіть вухом не повів у бік Івана Павловича Дехтяренка.

А даремно!

Бо не встиг фокстерьєр і гавкнути, як йому в живіт впився гостроносий черевик Івана Павловича і вивернув геть усе нутро.

Тобі, Володю, певно ж цікаво знати, з якого дива це було зроблено?

А то, виявляється, шофер київського тресту «Укргеологія» І. П. Дехтяренко вирішив дати своїм дітям, з якими прогулювався, наочний урок мужності і героїзму.

Урок, правда, вийшов не дуже вдалим. Нажахані малюки з слізьми на очах кинулися врозтіч. Та Івана Павловича це не засмутило.

— Дурні, — зневажливо махнув він рукою. — Ще їх вчити і вчити треба!

Що ж, можна не сумніватися: такий батечко багато чого навчить дітей. І — не тільки своїх...

Якщо, звичайно, йому і таким, як він, дорогу не перетне Закон.

Закон проти тих, хто знущається з тварин.

— Такий закон мусить бути! — давно вже домагається громадськість.

Ми не сумніваємося, Володю, що і ти і твої друзі теж приєднаєте свої дитячі голоси до цієї настійної вимоги.

Сказано ж бо: устами дитини глаголить істина!

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

ПОРТАТИВНИЙ КОМПОЗИТОР

Про чудеса, які можуть виробляти машини, відомо всім. Нікого не здивуєш, скажімо, тим, що кібернетична машина вгадує рахунок футбольного матчу або пише вірші. Проте в історії ще не було такого, щоб машина складала музику. Виявляється, звичайний портативний магнітофон «Романтика», зроблений на харківському приладобудівному заводі, може успішно конкурувати з деякими композиторами. При відтворенні будь-якої популярної мелодії з динаміка магнітофону лунають такі звуки, які досі в жодному музфонді не зареєстровані.

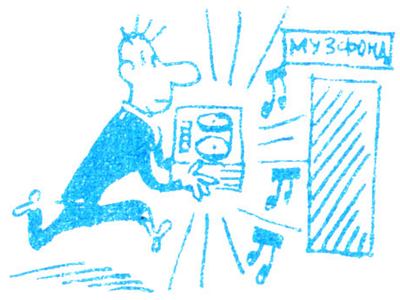

ВІЧНЕ МИЛО

Його ви сміливо можете пропонувати знайомим і незнайомим. Не вагаючись давати напрокат сусідам на тиждень, місяць, рік. І хай ваш внутрішній голос не звинувачує вас у марнотратстві. Мило не зменшиться й на міліметр. Воно не милиться. Правда, й не миє. Зветься воно романтично «Конвалія». 2850 кілограмів цього мила прибули на виставку з київського миловарного заводу.

ТИСЯЧІ «ЧОМУ»

— Тату, а чому дівчинка плаче?
— Мамо, а чому білочка без ока?
— А де запорожець ніс загубив?
— А чому...

На тисячі «чому» доводиться відповідати екскурсоводові, коли маленькі відвідувачі потрапляють у наш куточок іграшок. Сьогодні на виставці 6 тисяч таких іграшок, зроблених на київському заводі гумових виробів.

УНІВЕРСАЛЬНІ РУКАВИЦІ

Виставка поповнилася «Спеціальними рукавицями з наладонниками», як пишеться на етикетці промкомбінату с. Котельва Полтавської області. В одну таку рукавицю входять чотири нормальних руки. Зважаючи на такий розмір, рукавиці з успіхом можна використовувати в господарстві як торби, як чохли на валянки, як шаньки для годівлі коней.

Оскільки рукавиці брезентові, то в дощову погоду їх можна одягати на голову.

Лише будівельники, для яких виготовляються рукавиці, скільки й не ламали голови, не додумаються, як ними практично користуватися.

ШИЙТЕ САМІ!

На нашу виставку надійшли у великій кількості підодіяльники, зроблені на Чернівецькій фабриці художніх виробів. Секрет їхньої непопулярності простий — підодіяльники рвуться по всіх швах при першій же спробі натягнути їх на ковдру. Виставком, порадившись, вирішив запропонувати авторам цих витворів простий вихід: до кожного додавати портативну швейну машину. Зручно і надійно!

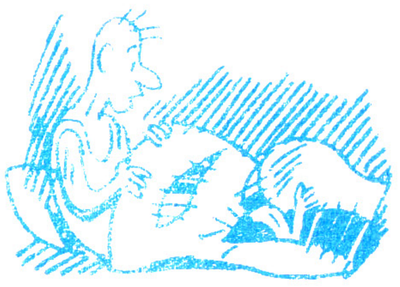

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

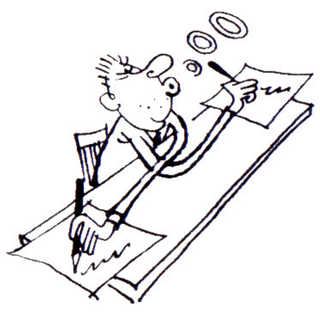

Ні порядку, ні чіткого трудового розпорядку не було на Ждановському автотранспортному підприємстві 04104. Люди собі трудились, колеса крутились, а толку з того було малувато. А все тому, що директор підприємства т. Брагін виробив досить оригінальний метод керівництва: що сам роблю, не знаю, й з інших не питаю.

Робітники про все це написали Перцеві.

Як повідомив заступник начальника Донецького обласного управління автотранспорту т. Губін, за безладдя на підприємстві т. Брагіна з посади директора знято.

Різновидності кохання

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Кохання з першого погляду.

Романтичне кохання.

Безмежне кохання.

Кохання до смерті.

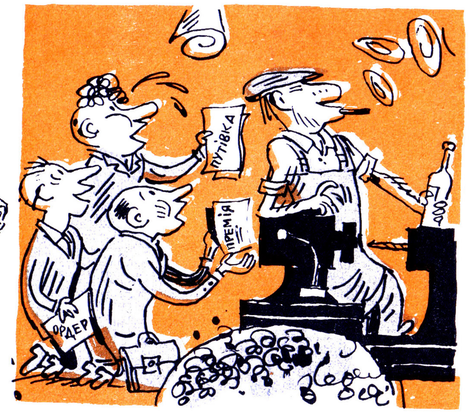

Безнадійне кохання.

Біографія традиційного кота

Не знаю, в якому це трапилось літі,
Бо, може, й мене не було ще на світі.
Івасик отак гарцював коло столу,
Що й глечик з сметаною гепнув додолу.
Ридає, злякавшись, бідне дитятко:
Це ж мама узнає, узнає і татко.
І нікому втішить.
А тут під обід
У хату на крик той приходить сусід.
— Чого це ти реви такі зарядив?
— Я, дядю... з сметаною глечик розбив.
— Як кажуть, то й правда: мале та дурне.
Зумій набрехати — і кара мине.

В Івасика смуток з лиця обліта.
А дядько товче у сметану кота.
Всю морду обмазав і каже:
— Не плач,
Ще матимеш скоро із медом калач,
Як мама їтиме — біжи до воріт,
Кажи: на сметану поласився кіт...
Увечері в мами єдина мета —
Провчити за шкоду злодюгу-кота.
Схопила за хвіст і періщить дубцем,
А син уже ходить з веселим лицем.
В нещасті поміг йому хитрий сусід,
І хлопець усе те затямив як слід.
По нишпірках лазить, сліди заміта
І валить гріхи всі лише на кота...

...Жили вони довго в тій хаті удвох.
Іван став дорослим, а кіт уже здох.
Тепер той Іван верховодить на базі
І руки там гріє.
Та, в крайньому разі,
Щоб цифри лягали, співаючи, в звіт,
В пригоді стає вищезгаданий кіт.

Це тема старенька, бо часто кота
До себе тягли шахраї за хвоста.
Але я хотів нагадати сусіду —
Старому вже зараз, похилому діду:
В тім гріх і його, бо науку слизьку
Він знехотя кинув колись хлопчаку.
А кажуть в народі, мабуть, неспроста:
З малої велика брехня виросла.

Микола ЄРЕМЕНКО.

м. Черкаси.

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ ТА ЕПІГРАМИ

БИТВА З РЯДКАМИ

Я знову в словеснім полоні,
В атаку кидаюся знов,
І краплі стікають солоні,
І в скронях видзвонює кров.

Бо б'юся всю ніч із рядками,
Останні резерви кидаю.
Грінченко отут під руками
И Малишко з КП поглядає...

Кирило КУРАШКЕВИЧ,
із збірки «Чорнобривці».

**Я пісню надумав натхненну
Створити для книжечки знов,
Та жаль, що рядки всі від мене
Тікають — надвір крізь вікно!**

**З рядками я кидаюсь биться,
І кожен із них аж хропе...
Грінченко на мене звариться,
Малишко зорить із КП.**

**Рядки я хапаю за рими
І надвоє в бублики гну,—
Якщо не втягну їх живими,
То мертвими в книжку втягну!**

Микола УДОВИЧЕНКО.

с. Білогородка
Київської області.

ПРОЗОРООКІ РУКИ

Із рук прозорооких не приймаю
Ні пряника, ні, звісно, батога.

Віктор КОРЖ, з вірша «Освідчення» («Літературна Україна», 16 лютого 1968 року).

**Якщо поет побачив без мороки,
Що в когось руки є прозорооні,
То з часом, мабуть, читачі охочі
Побачить зможуть ще й рукаті очі.**

Володимир ЗЛЕНКО.

с. Черепівка
Буринського району
Сумської області.

ВЕРШНИК НЕ БЕЗ ГОЛОВИ

Аж стогне змучений Пегас —
Поет батурою жене:
— Возив маститих на Парнас —
Вези и мене!

СТРАШНА ПОМСТА

— Мене паплюжити? Зажди,
Не в ті ти, хлопче, взувся!..
І в збірку стільки влив
води,
Що критик... захлинувся.

Володимир ВИХРОВ.

м. Ігрень.

ДОЖЕНУ ТЕБЕ...

Дожену і не спитаю.
А чи люб, а чи не люб.
І нап'юся сонцерябу
Із твоїх дівочих губ.

Губи — наче стигла вишня.
Ти мене приворожи.
Не питаю, чи заміжня
Чи закохана — скажи?

Петро СИНГАЇВСЬКИЙ,
з вірша «Одцвітає сад вишневий». (Збірка «Моя турбота віковічна», в-во «Радянський письменник». Київ, 1967).

**Дожену тебе і ніжно
Стану в губи цілувать.
Що мені, що ти заміжня,
Ще й у паспорті печать?**

**То пусте, моє серденько,
Ти від мене не біжи,
А закохуйся сноренько,
Ще й мене приворожи.**

**Затулю вказівним пальцем
Я у паспорті печать,
І підемо перевальцем
Цілуваться в сіножать.**

Василь ЗАЄЦЬ.

м. Ірпінь.

ЛАТКА МАКУ

Євген ГУЦАЛО

Ой учора, ой учора,
Ой учора я п'яненька була.

Учора була зневіра. Учора була розпука. Спалахнули рожево жоржини мрій та й сіро згасли. Крізь сірі повстяні хмари сіро стрельнуло сонце. І відразу ж підхмарне молозиво, підведене блідим бурячковим кольором, стало сірим. В гурті мовчазних і сірих яблунь сіріли стовбури беріз, наче вилиплені із сірого сиру. Це були волохаті, дуже серйозні і сірі дерева. Неприв'ятно розчепірили кострубаті сірі галузки похмурі дубчаки. Їхні гіркі бруньки народять колись шурхотливі червінці листя. Сіре бадилля звалене докупи, побуріло, гнилувате, од нього поширювався густий дух скипидару. По сірих ровах соталася сіра ожина. Сіріло холодне повітря в сірих німих полях.

З неба впали цигани. Не встигли вони напнути свої сірі намети, як одноокий, кульгавий сумний сірий кінь подався тулубом вперед, відштовхнувся, пішов по зарінку. Сірий, червонодзьобий когут торжествуюче заспівав.

— Куди повалив? — м'ятим, сумним голосом запитав сивий, аж сірий циган.

Кінь не відповів. А що б він мав сказати? Він мовчки роззирався по боках.

— Дивиться, най би йому вилізло! — сплюнув циган.

В серці коня бухтів гіркий гнів.

— Може болість яка в нього! — сказав сам до себе циган.

Полумінкий жар пройняв коня.

— А ще тобі чого забандюритьсяї

Кінь не хотів бути ниць. Кінь хотів їсти. Він мовчав.

— Ось я тобі голос уставлю! — пообіцяв циган.

«І чого він розпустив губу?» — думав кінь.

— З урвителями хочеш злигатися! — не вгавав циган.

Кінь вкляк під його поглядом, а далі побрів собі тихою, сірою, сумною дорогою. Йому хотілося зануртуватися в землю, але ще більше хотілось їсти. І він почав сірими від старості зубами щирими шматками відкусювати перегнилі корінці. Кінь був не саме тьху. Огирем не назовеш, зате не з соломи і смоли, а справжній. Сиві очі його паслися в сірій пилюці. «Либонь, жиру з бур'яну ніякого, — думав кінь, — мені б нииьки маку». І тут таки побачив латку маку. Серед маку стояло кількаро опудал: двоє без розуму, а третє без голови. У кінську голову навіть не западало, що мак могли сіяти вдовині руки. Кінь вирішив ліпше перехлябитись через межу, але якийсь чорт його під'юджував, і він втаскався у мак всенький.

На город вийшов старий Роїк. Він спирався на патик. Грунт темнів первісно: там пройшлися кінські зуби. Про старого Роїка всі в селі казали, що він людина з фанаберіями, що у нього шарики в голові крутяться трохи не туди, як у всіх. Роїк був одітий у сірий напівжукет, сосонкою. Зате обличчя мав вузеньке, завбільшки з кулачок. І ще мав дві рурочки губів.

— либонь ти тут закоцюбнеш, — зметикував старий Роїк, і в теплому барвінку його фанаберистих очей спалахнуло щось сіре.

— А твої голови то не кладеться, що не про тебе мак сіяли?

Сіро мовчав кінь. А латка маку ставала первісним грунтом.

— Ліпше до пуття цей мак було довести, а так ти усенький з'їси і зовсім зачамрієш од маку. Що ж за сюжетик вийде?

Сіро мовчав кінь. Пішов зеленкуватий дощ. Тхнуло вогкою глиною та кізяками.

Епілог

Навіть млоїло...

Микола БІЛКУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Керуючий Мар'янівським відділком бурякорадгоспу (Кіровоградська область) т. Кривошея В. М. без будь-якого обліку створював «лишки» зерна ячменю, пшениці та іншої пашниці.

Незаприбутковане зеренце легко було красти, а гроші в кишеню класти.

У створенні «лишків» керуючому сумлінно допомагали старший бухгалтер Шовкопляс Г. І. та комірник Раббштан Л. П.

Робітники радгоспу написали про це Перцеві.

З Кіровоградського обласного комітету народного контролю повідомили, що тт. Кривошею, Шовкопляса і Рабоштана з роботи знято. Справа про любителів зернових «лишків» передана слідчим органам.

У РОЗПАЛІ ФУТБОЛЬНИХ БАТАЛІЙ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— До шефа краще не заходь — наші вчора знову програли!

НАРОДНІ УСМІШКИ

ГНАТ НА ВЕСІЛЛІ

Покликали Гната на весілля. Прийшов він раненько, зайняв хороше місце за столом і чекає. Ввійшов сват і просить:

— Посунься, Гнате, тут сядуть молоді.

Посунувся.

Підходить сваха:

— Посунься, Гнате, тут сяде хрещений батько.

Посунувся.

— Посунься, Гнате, бо ніде сісти боярам...

— Посунься, Гнате, бо ніде сісти дружкам...

Опинився Гнат з самого краєчку. Входить куховарка та йому відро в руки:

— Гнате, ви ось тут крайній — збігайте по воду...

НА ЧОМУ Ж СТОЯТИ!

На уроці фізкультури в другому класі вчителька каже:

— Підніміть, діти, ліву ногу. Так. Добре. А тепер праву...

Діти підняли, а Василько все стоїть на лівій нозі. Вчителька запитує:

— А ти чому не піднімаєш правої?

— На чому ж я тоді буду стояти? — дивується хлопчик.

ПАРОЛЬ

Агент іноземної розвідки шукав свого напарника. За адресою він прийшов до потрібного йому будинку. З дверей виходить дідусь. Агент до нього з паролем звертається:

— Каструлі тут ремонтуються?

А дідусь йому:

— Та які там каструлі. Якщо ви до шпіона, то він живе на третьому поверсі.

НА ВОЗІ

Ідуть чоловік із жінкою на возі.

— Іване, сало будеш їсти?

— Тпру! Що казала?

— А дулю не хоч?

— Но! Чого стала!..

БІЛЬШЕ НЕ БУДУ

Прийшов Семен до лікаря. Оглянув той його і питає:

— Горілку п'єте?

— П'ю.

— Більше не можна, ви серйозно хворий.

— Добре, — каже Семен, — більше не буду. Буду пити по стільки ж, як раніше.

В КАЗАРМІ

В казармі іде чергова політична бесіда. Фельдфебель говорить солдатам про внутрішніх ворогів. В їх числі називає соціалістів. Але як не пояснює, що це за люди, солдати ніяк не розуміють.

— Ну, вони такі... Такі, — морщить лоба фельдфебель.

— Які? — питає Кирило.

— Ну, такі... — А далі до Кирила, показуючи на портрет царя:

— Хто це?

— Цар-батюшка! — каже солдат.

— Це для тебе цар-батюшка, а для них — суща дрянь.

ГІРЧИЧНИКИ

Поскаржився Харитон лікареві, що у нього болить поперек. Лікар дістав гірчичники.

— Прикладете отут, — повів ззаду по кожусі, — і як рукою зніме.

Через чотири дні знову приходить Харитон.

— От спасибі, — каже,—справді допомогло.

— То чого ж ви прийшли?

— А щоб гірчичники зняли.

Очі в лікаря полізли на лоб. Оце, думає, випекло до самих кісток.

Повертається дядько, а в нього гірчичники на кожусі.

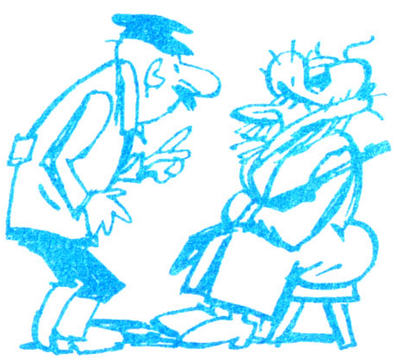

НА ДОЩ

— Ти чого спиш? — застав уночі голова колгоспу сонного сторожа на свинарні.

— А хіба я знаю? Може на дощ, — відповідає той.

Записав Борис ПОЛІЩУК
з м. Попільня Житомирської області.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Мені здається, що в мене ще можна закохатися.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Захочу — продам, а не захочу, то й не дам, — за таким принципом господарював зав. секцією Білоцерківського лісоторговельного складу Юрченко П. Т. А часом, щоб вивезти лісоматеріал зі складського двора, треба було ще й підсунути Юрченкові хабаря.

Скарга про це надійшла до редакції «Перця». З Управління охорони громадського порядку Київської області повідомили, що факти підтвердились. Юрченка П. Т. з роботи знято.

Недаремно кажуть: хоч маєш справу й з лісом, та не знайся з бісом.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

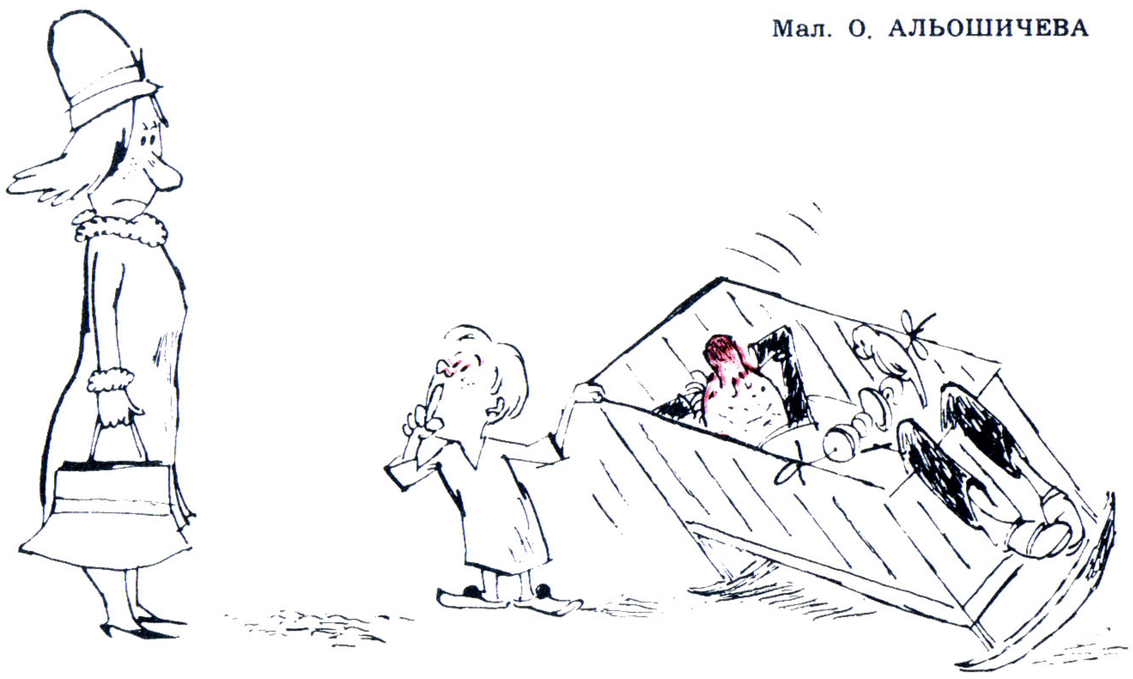

Без слів.

Насосну станцію приймали з помпою.

Різник запропонував хазяйці ногу і серце.

Погоду в інституті прогнозів робила дружина директора.

І. ГАУХМАН.
м. Херсон.

☆

Написав статтю про шкідливість алкоголю, а гонорар пропив.

Перед людьми каючись, він так бив себе в груди, що довелося викликати швидку допомогу.

Щороку запрошує тещу в гості, коли їде на курорт.

Вважали Рябка за друга людини, а годували, як собаку.

Андрій ГУСАК.
с. Богданівка
Дніпропетровської області.

Раки прославилися тим, що в будь-яку пору можна показати, де вони зимують.

У пивоварному цеху спостерігалося інтенсивне бродіння умів.

Художникам-абстракціоністам відомі всі фарби, крім фарби сорому.

Комплімент авторові «Колючих рядків»:
— Написано досить таки гладенько!

— Стій! Стріляти буду! — кричав мисливець зайцю.

Чоловік, який вимагає в дружини гроші на горілку, перш за все одержує на горіхи.

Було ясно, що для автора статті колгоспне поле — темний ліс.

Продавець виводив з рівноваги вагу і покупців.

Болеслав БАРТАШЕВИЧ.
м. Кімовськ,
Тульська область.

ЗОЛОТІ І ЗЕЛЕНІ ДУМКИ

Коли ви дійшли до серйозного віку і серйозно замислились над тим, чи не пора вам, нарешті, одружитись, то ясно, що ви самі не вмієте пришити собі гудзика.

* * *

Чимало чоловіків недооцінюють жертви своїх жінок, на яку вони пішли, вийшовши за них заміж.

Набути добру освіту можна протягом кількканадцяти років, а позбутись поганих звичок не можна іноді і протягом всього життя.

* * *

Найвищі гонорари за свої твори повинні одержувати ті автори, які найбільше намучились над ними, пишучи без успіху.

У власній хаті, звичайно, найліпше почуваються ті, що рідко сидять дома.

* * *

Коли ви занадто суворо судите людей, пригадайте, що бог створюючи їх предків у раю, не мав ще досвіду.

Михайло РУДНИЦЬКИЙ.
м. Львів.

Гнів у трубу

ГУМОРЕСКА

Захеканий і розхристаний, він з гуркотом увалився до кабінету. Його очі лизнули мене полум'ям гніву.

— Горить! — захрипів, рвонувши на собі спецівку.

— Де? Що? — затремтів я, підхоплюючись.

— Осьдечки! — гепнув кулацюрою-двопудовкою у геркулесівські груди — синім вогнем горить!..

— Та не тягніть кота за хвоста!.. Що сталося?

— Що, що... Труби з нашого цеху всю ніч тягнуть... Без перекуру... Ху-ух! Не перенесу я цього! От, хоча б вдосвіта. Бачу — волочить. Отакезну, як од вас та до мене, пре. Аж крекче, аж ноги під ним тріщать...

— А ви що?! — не втерпів я.

— Я засів. Холодним потом стікаю. Ах ти ж, думаю, злодіяко отакий! Хто тебе оце красти навчив, га? Хіба ж ти не знаєш, що за це садовлять, га?!.

— Ну, а він що?!

— Прямісінько до заводської огорожі курс бере. Перекинув, присів і прислуховується. Боязкий, видать, як заєць, а красти береться. Отож, він мене не бачить, а я його — ну, точнісінько, як оце вас. Миршавенький такий, зачуханий. Мені по груди, а може лише по пупа буде...

— То ви його й накрили на гарячому?! — підплигнув я.

— Слухайте. Я заліг. Куди ж ти, думаю, її потарабаниш? Дивлюсь — знову у цех почалапав. Я порачкував назирці. Що ж ти, думаю, далі робитимеш? Батечку, ще довшу трубу цурпелить! Ах ти ж, думаю, непережитий пережиток! Державним добром наживаєшся? Та я зараз візьму тебе за комір та — в міліцію, та до прокурора!..

— І взяли?!

Він помовчав.

— Не взяв. Шкода стало. Посадять людину. Буде потім жінка ходити і тицькати на мене пальцем. Хай, думаю собі, йде на інші руки.

Микола КАРТАВЦЕВ.
м. Нікополь.

Адам ОХОТСЬКИЙ

ТОЙ, ЩО ПІД СТОЛОМ СИДИТЬ

У гості до Банащуків я йшов з поганим передчуттям, хоч знав, що в цьому домі гостей зустрічають мало не з обіймами, що на столі стоятиме ціла батарея пляшок, що, як завжди, мене вмовлятимуть пити, а я скромно буду відмовлятися.

Своїми передчуттями я поділився з господарем за першим же тостом, але Банащук поплескав мене по плечу і, нахилившись ближче, прошепотів на вухо:

— Не бійся. Можеш бути спокійним, можеш зовсім не пити, тільки не зіпсуй нам вечірки. Я придумав одну штуку.

І, побачивши моє зацікавлення, додав:

— У компанії завжди знайдеться кілька таких, як ти, непитущих. І ось я, розумієш, найняв такого хлопця, який весь час сидить під столом і вичікує. Я наповнюю чарки, ніхто не відмовляється, і лишень непитущі непомітно опускають свої чарки під стіл, а там вже мій хлопець справляється за них. Ну, як я придумав? Ми розважаємось, маємо добрий настрій, хлопець заробляє сотню за вечір — і всі задоволені.

Така вигадка мені сподобалася. Зберігаючи таємницю хазяїна, при кожнім тості я опускав повну чарку нижче колін, а той, що сидів під столом, спритно спорожнював її. Ніхто з гостей не звертав на мене ніякісінької уваги, а я, зайнятий споюванням того, що під столом, теж не задивлявся на них.

Вранці, коли вся компанія розійшлася по домівках, я витяг мого рятівника із схованки.

— Ну, як вам працювалося під столом? — з цікавістю запитав я.

— Вже мене ніхто на таке не підіб'є, — відповів він, витираючи лице рукавом.

— Але ж ви непогано заробили, а крім того ще й добре напилися! — сказав я.

— Де там. Хіба це пиття? Я теж думав, що це вигідна справа: вип'є чоловік, та ще й заробить сотню злотих, але якби не ви — в моєму роті не було б ні краплини. Більше ніхто про мене не подумав. До дідька таку роботу!

Той, що сидів під столом, одягнув зім'ятий піджак, взяв у хазяїна свій заробіток, і, ні з ким не прощаючись, вийшов з квартири.

З польської переклав
В. КАЛІКА.

Мурчик

ВТІШИВ

— То це ти й сьогодні, Грицю,
Знов одержав «одиницю»? —
Запитала мама строго.
— Ну і що у цім страшного!?
Он Маринка
І Галинка
Не одержали нічого...

Михайло ХИЖКО.

СЛАВИН КОМПОТ

Мама сина просить всоте:
— Випий, Славонько, компоту...

Кулачками тре він очі:
— Я компоту пить не хочу!..

Мама ж каже «Пий!» і в рот
Налива йому компот.

Випив Слава повну склянку
Й знов кричить на всю горлянку,

Кулачками тре він очі:
— Мамо, ще компоту хочу!..

Юрій КРУГЛЯК.

НЕХАЙЛО

Українська народна казка

Жив чоловік на прізвище Нехайло. Дістав він у спадщину виноградник. Весною пішов Нехайло на виноградник подивитися, що там робити треба.

Подивився та й каже:

— Завтра візьму сапу і всю траву виполю. — І пішов додому.

А на виноградникові, у траві було кодло маленьких лисенят. Як почули це, перелякалися. Прийшла стара лисиця, а лисенята до неї:

— Мамо, — кажуть, — приходив якийсь дядько і казав, що завтра прийде і всю траву виполе. Тікаймо!

Лисиця-мати каже:

— Сидіть спокійно. Це господар цього винограднику. Я його знаю. Він не скоро прийде.

Минуло чимало часу. Приходить Нехайло на виноградник з сапою. Дивиться — бур'ян по пояс. Почухав потилицю.

— Ех, — каже, — тут сапою нічого не зробиш. Піду додому, візьму косу.

Та й пішов.

Лисенята почули — та до матері:

— Мамо! — кричать. — Тікаймо! Знову приходив той чоловік. Пішов додому по косу. Поріже нас.

— Грайтеся і нічого не бійтеся, — відповіла лисиця.

Минуло ще місяців зо три. Приходить Нехайло вже з косою. Спробував косити, коса не бере. Подумав Нехайло та й каже:

— Спалю бур'ян. Піду візьму сірники.

— Тепер тікаймо, — сказала стара лисиця, — це він зробить!

ПРИГОДИ ПЕРЧЕНЯТИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

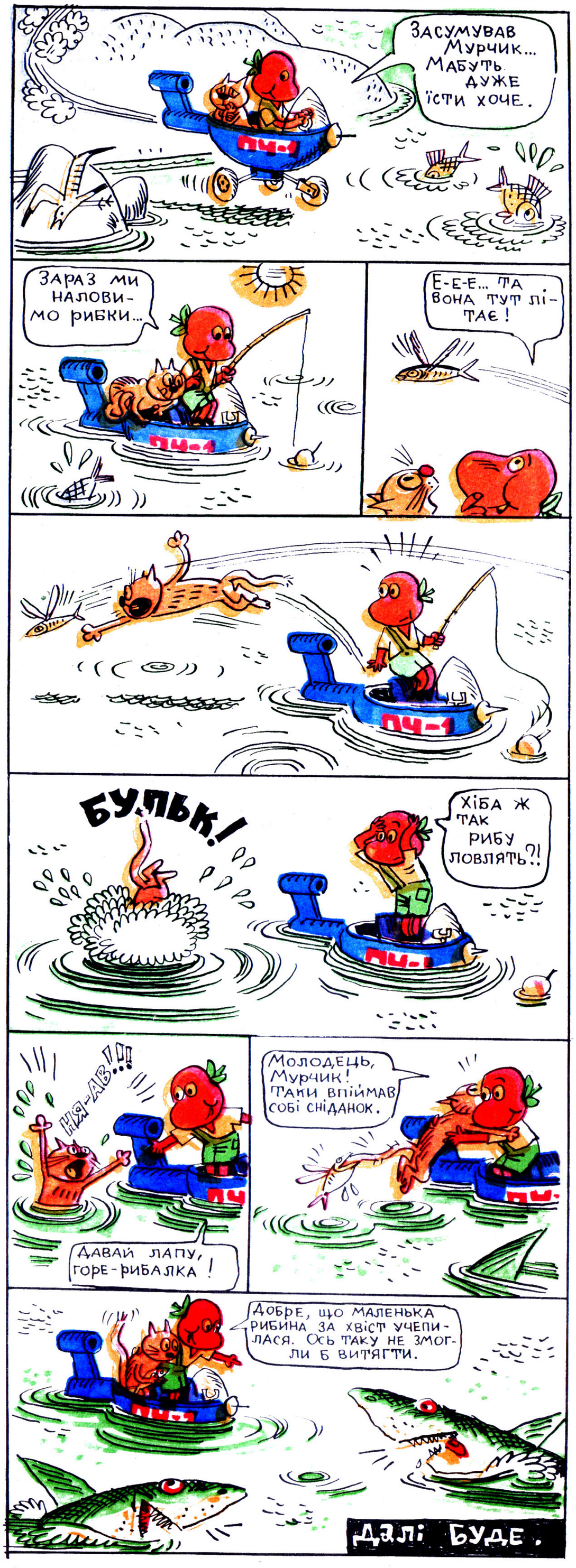

Василь ЧЕРТОВЕНСЬКИЙ

МИНУЛІ СПРАВИ

ГУМОРЕСКА

Подивлюся, як тепер молоді любов крутять,— бере мене гнів. Кохаються не по-людськи! За наших часів не так було, не так! Вирішив, скажімо, якийсь хлопець оженитися. Пронюхають про його намір батьки. І починається вивчення та перевірка діда й баби, аж до дев'ятого коліна. Якщо дівка заможніх батьків,— припиняють перевірку, засилають сватів. Поживуть молодята місяців зо два, а кінчаться медові дні, вони вже не за руки тримаються, а вчепляться тими ж руками, що колись обіймалися, одне одному у волосся, і починаються сварки, інколи пускають у хід кулаки, а сусідкам цього тільки й треба: найохочіше підливають олії у вогонь. Молодята ладні одне одному надавати стусанів, і справа кінчається мало не розлученням. Тут втручаються старі, мирять їх. А на другий рік — дітки підуть, зіпнуться на ноги, і коли настане час їм женитися, — історія повториться точнісінько так.

Без мене не обходилася жодна оказія: де двоє,— я був третім. Як в усіх — і в мене була любка. На ймення Бонка. Я ж її звав Бонка-бонбонка *. Любилися ми, що й ну, навіть присяглися кохатися до смерті.

— Мене ні живу ні мертву ніхто з тобою не розлучить, часто повторювала моя бонбонка.

— Ніхто! — казав і я басом.

Коли ж смеркало, я й не зчуюсь було, як опинюся біля бонбончиної хвіртки. Хоча й поночі, а я здаля бачу білу клямку...

Чекає на мене моя голубка сизокрила. Серце в мене б'ється, мало не вискочить з грудей, ніби йому там тісно. Соколом лечу до неї...

Наближаюсь до своєї любки, кашляю грубим чоловічим голосом і підкручую вуса. А що то за вуса? Глянути ні на що!

Потім лізу в кишеню і набираю баранців: це для сміливості. Пік я їх потайки у дворі, за сінником. Зерна ще теплі, духм'яні. Набравши пригорщу, кажу басом: «Добрий вечір, Боно!», а сам відчуваю, що в голосі у мене починається дрож, він тоншає, тоншає, от-от зовсім обірветься. Тремтячими руками подаю бонбонці баранці і, плутаючи слова, ніби хтось мені язика зав'язав, промовляю:

— Хочу... Боно... тебе почастувати!

— Ну й смачні ж, Герго! — відповідає моя дівчина і починає пригощатися баранцями.

Не знаю, як воно траплялося, може, її рука більш тремтіла, чи моя не могла потрапити в її, але баранці часом падали на землю. Нахилимось, бувало, удвох, щоб зібрати, ніби збираємо, а нічого не зберемо. Лише руки наші зустрічаються, а мене то у вогонь кидає, то трусить, наче від пропасниці, то обдасть гарячим бончиним духом, і мені так хороше, що й словами не скажеш. А якою духм'яною була Бонка. І тепер, коли згадаю,— голова обертом іде.

Збираємо ми, значить, баранці з Бонкою, але нічого не зібравши, беремося за руки, і, випроставшись, цілу ніч обмінюємося ніжними словами, які всеньке життя не забудеш.

Так ми собі воркуємо, і лише в кінці, коли я хочу припасти до бончиних губ, з хати, з самого порога долинає пошепки:

— Боно, дитино моя, ходи спати, бо вже пізно!

Здригнувшись, випускаю руку коханої і зникаю. Так було щовечора. Настане осінь, з нею— час посиденьок, а там і зима. Батько мій уже з заробітків повернувся, а ми з Бонкою любимося собі. Вона з кожним днем все кращає; аж похитується її тонкий та стрункий стан, справжня тобі гілочка.

---

* Гра слів — бонбонка — цукерка.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

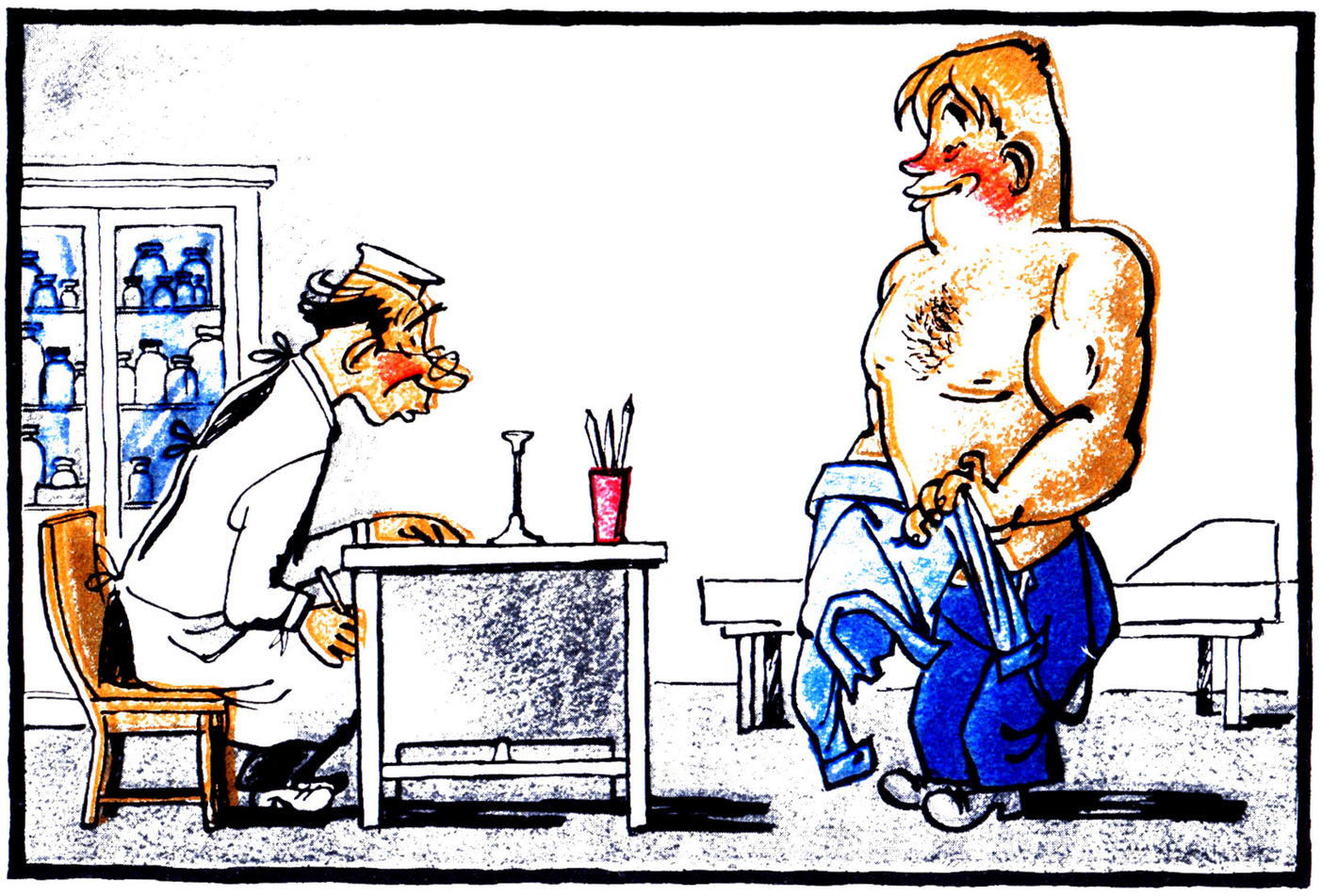

— На що скаржитесь?
— Коли дасте бюлетень, — скажу.

Під довгими віями горять чорні очі, а устоньки — ніби намальовані.

Минає зима, весна, літо й осінь. Бритва Мемиша вже пройшлася моїм обличчям, а вуса колять, колять. Зі мною вже не жартуй. Варто надибати мені вино, розшукаю діда Алію і пригощаю, щоб грав веселої. Грає дід Алія на скрипці, та так водить смичком по найтоншій струні, а ми з моєю бонбонкою беремося за руки, і гайда в хоро. Я й досі пам'ятаю той танок.

Але ж батько моєї дівчини, довідавшись про наші любощі, заборонив їй стрічатися зі мною, бо в мене, мовляв, ще молоко на губах не обсохло. Про все мені розповіла Бонка, і другого ж дня я вирішив йому довести, на що я здатний і чи пахнуть у мене губи молоком.

Зібрав я своїх дружків, і, заздалегідь поливши перваком м'ясо, нагодували ми ним бончиного пса. Пес упився, а ми собі тишком-нишком,— гайда в їхній двір. Невдовзі, розібравши воза, ми поклали дишель біля причільної стіни, а колеса по одному закинули на хату. Згодом — витягли на хату передок і задок і знову зібрали воза.

Чимало черепиці ми перетовкли, а пес, сп'янілий від первака, спав.

Устав бончин батько вдосвіта, бо збирався їхати в ліс по дрова. Вивів волів з обори, кинувся до воза, а від воза й слід прохолов.

Подався бідолаха до кмета — сільського старости. «Так і так, кмете, каже, пропав мій віз. Невідомі злодії вночі його вкрали. І сліду від нього нема».

Кмет одразу ж дав наказ старшому серед охоронців, Каркилану, шукати злодіїв.

Прибув Каркилан на обійстя бончиних батьків, а там людей — голці ніде впасти.

Похитуючи головами, поглядають на хату, жартують і дивуються, як міг там віз опинитися. Поспівчував Каркилан, і собі дивуючись, питав, розпитував, і, підкрутивши вуса, подався назад доповісти кметові про незвичайну подію.

Здогадавшись, хто витягнув воза на хату, бончин батько щовечора замикав мою горличку. Назло бончиному батькові я платив дідові Алії, щоб він грав нам, але вже серед білого дня. Узявшись з Бонкою за руки, ми танцювали, лише удвох за селом, а на хоро вже не ходили. Дід Алія грав, а ми перебирали ногами. Нам так було хороше, так любо, що й не передати! Але одного разу мій тато, дізнавшись про наші зустрічі, зцапав мене на гульках, і швидко — через тиждень — оженив мене на другій дівчині. Не минуло й місяця, як Бонка теж вийшла заміж. Сумував я, сумувала й моя горличка, але вдіяти ми нічого не могли.

Час усе заліковує. І нас вилікував.

Дружина привела мені діток, вони виросли, поженилися; в мене вже й онуки є, яких можна женити. Дивлюся, цілий місяць біля Миланки, старшої дочки мого сина, увивається Ілійка, онук моєї Бонки-бонбонки. Серед білого дня він приїздить на велосипеді до нашої хвіртки і починає мугикати пісню. З хати обзивається Миланка. У нашої Миланки теж є велосипед. Коли молодята їдуть поруч на велосипедах, то аж курява здіймається.

Дружина моя — Миланчина бабуся, часто бідкається, що з дівчиною може щось погане трапитися, але я її тут же обриваю:

— Годі, стара! Я й слухати про це не хочу. Нехай собі молодята гуляють, скільки їм заманеться.

— А чи ж годиться так? — мимрить моя стара.

— Годиться так чи не годиться, це вже не твого розуму діло! — роздратовано відповідаю я, і старенька моя замовкає.

Час минає, незабаром Ілійка та Миланка підуть до шлюбу.

Розімну і я в хоро свої старечі ноги з Бонкою-бонбонкою. Погано, що нема вже діда Алії, він пограв би нам на найтоншій струні.

Якби вернулися мені літа молодії, дав би лиха закаблукам! По любові женився б на моїй бонбонці. Не послухав би свого тата. Слово честі! Не послухав би.

Переклад з болгарської
Л. ГОРЯЧКО.

ІЗ НОТАТОК ФЕНОЛОГА

Прийшла весна. Дні подовшали. Ночі покоротшали. Пригріває сонце. Розтав сніг. Прилетіли птахи. В колгоспі імені Мічуріна Новопсковського району на Луганщині вони помітили зміну в пейзажі: на колгоспному подвір'ї лежить водонапірна башта.

Старожили горобці попередили новоприлітних, що мостити гнізда в конструкціях башти трохи ризиковано: її мають встановити у с. Новорозсоші й пустити в хід новозбудовану баню.

Але серед новоприлітних знайшлися легковажні екземпляри, які вирішили ризикнути. Вони посилаються на те, що в природі після весни завжди настає літо, а з ним починається купальний сезон у річках та ставках, і про бані тоді мало хто думає.

І факт. У природі вже травень. Усе зеленіє. Сонце пряжить політньому. На берегах річок і ставків з'явилися перші купальники. Баня в Новорозсоші стоїть без дії. Водонапірна башта лежить без руху. А над нею бринить невгамовний пташиний грай: будівництво гнізд набирає темпів.

СТАРИЙ ФЕНОЛОГ.

ЩО МИ ЗНАЄМО І ЧОГО НЕ ЗНАЄМО

АВТОР-РЕСТАВРАТОР

Ми не знаємо ні прізвища конструктора першої поштової скриньки, ні його біографії. Він подарував людству свою невмирущу конструкцію, а сам скромно залишився невідомим.

Але ми добре знаємо, що перші поштові скриньки прикрасили наші міста у 1877 році. А перші на Україні козацькі листоноші при генеральній та полкових канцеляріях іменувалися «козаками-підпомічниками».

Літописи 16—17 століть не зберегли нам прізвищ бравих козаків-підпомічників. Але в нас є підстави гадати, що в Чернігівській полковій канцелярії орудував такий козак на прізвище Колотило. І що начальник нинішнього міського вузла зв'язку т. В. Колотило є його прямий нащадок. Про це трактує виданий тиражем 400 примірників обіжний лист т. В. Колотила до всіх керівників установ та підприємств міста.

«С целью,—пише він,— улучшения доставки корреспонденции и печати в адрес вверенного Вам предприятия, учреждения или организации и обеспечения полной сохранности полученной почты, Черниговский городской узел связи просит выделить постоянного работника, ответственного за прием почты от почтальона и, при отсутствии почтового ящика, установить его в под'езде здания».

Тепер ми знаємо, що в кожному «под'езде здания» м. Чернігова стоятиме сучасний козак-підпомічник і що автором-реставратором цього старовинного інституту зв'язківців є начальник Чернігівського міського вузла зв'язку т. В. Колотило.

Дивна штука наука

„ШКІЛЬНА" І АРИФМЕТИКА

Арифметика точність любить. Отож, коли у нас про неї мова, то зразу ж уточнимо:

1) «Шкільна», опріч імення свого, ніякого відношення до школи не має. А має вона відношення до Добрянського харчокомбінату, що на Чернігівщині. «Шкільна» — то назва цукерок, які виробляються на вищепоіменованому комбінаті.

2) Арифметика, про яку ідеться, аніякісінького відношення не має до школярів. А має вона відношення до тих громадян, що на тому ж таки вищепоіменованому комбінаті вищепоіменованою ж таки цукеркою зайняті.

Арифметика ця, як і її шкільна тезка, включає в себе всі чотири арифметичні дії — додавання, віднімання, ділення і множення.

От, скажімо, стоїть перед вами отака собі задачка: де взяти стандартну суму — 3 крб. 7 коп.? При цьому є три умови:

1) не позичати.

2) не витягати з своєї кишені.

3) не пхати на вулиці, чи де там зручніше, свою руку в чужу кишеню.

До того ж відомо, що ви не фальшивомонетник, а працівник Добрянського харчокомбінату, де цукерка «Шкільна» виробляється.

Розв'язується ця задачка так.

Спочатку робиться віднімання.

Від цифри (тільки від цифри!), яка показує вагу тари, віднімається якась там кількість грамчиків. В результаті виходить, що насправді тара важить більше, ніж та цифра на етикетці ящика показує.

Водночас відіймається і відповідна кількість грамчиків цукерок. В результаті виходить, що цукерок насправді менше, ніж на тій же етикетці значиться.

Отак не зайве віднявши, усе це сплюсовуємо (це—уже додавання) і одержуємо цифру, яка наближається до того брутто, що на етикетці ящика значиться. Опріч того ще одержуємо, звісна річ, і лишок— скількись там грамчиків цукерок.

Далі робиться ділення: оті цукерки, що в ящику, — відправляєте в торговельну мережу, а оті, що при вашій допомозі в ящик не потрапили, — забираєте собі.

З ними можете робити усе, що вам заманеться: з'їсти самому, пригостити своїх домочадців, подарувати знайомим. А можете ці цукерки перетворити й на монети. Власне, цього й вимагає наша задача.

Якщо ви це збагнете, то розв'язати поставлену вище задачу для вас буде — раз плюнути.

Та як тільки ви розв'яжете ту задачу (на 3 крб. 7 коп.) то, як правило, перед вами зразу ж постане інша: дістати при таких же умовах хоча б карбованець ще й, скажімо, на пиріжки (ми ж не якісь там варвари, щоб уже зовсім таки без закуски!).

Отут починається множення: ви таким же робом перевіряєте свої математичні здібності й на інших ящиках з цукерками, і отой «лишок» примножується.

Наприклад:

Тільки за січень цього року Добрянський харчокомбінат отак не додав у торговельну мережу коло 60 кілограмів цукерок «Шкільна». Якщо ж прикинути, що кілограм тих цукерок коштує 1 крб. 70 коп., то не треба бути доктором математичних наук, щоб підрахувати, що тут вистачило не тільки на пиріжки.

За розв'язання задачі учням оцінки ставлять. Але ж ми маємо справу не з наївними школяриками. Зокрема і Лев Веніамінович Сегал і Григорій Григорович Кутін давненько вже із шкільних штанців виросли: Лев Веніамінович, наприклад, — директор, а Григорій Григорович — технічний керівник Добрянського харчокомбінату. Вони й самі вже зобов'язані оцінювати роботу своїх підопічних.

Так що оцінки ставити дорослим людям нам якось не з руки. Хай уже інші це зроблять. Для цього й досвідчені спеціалісти є.

Д. МИТЮК.

Дорогий Перче!

Порадь, будь ласка, куди нам податися, куди поїхати? Не по ананаси, не по пташине молоко, а по звичайнісінький будівельний пісок. Раніше цей пісок ми одержували, як кажуть, у себе вдома: звертались до Харківського кар'єроуправління, і воно нас забезпечувало піском.

А от цього року — дзуськи. Так діло не йде. Щоб завезти пісок, треба мати наряд аж з Києва, з «Промкомплектбудіндустрії».

Звернулись ми туди за піском, а у відповідь: весь пісок, мовляв, розподілено. Де хочете, там і діставайте. Нема нарядів.

То що ж нам робити, що діяти?

Ми знаємо, що чимало піску є в Середній Азії, ще більше в Сахарі. Але чи не дорого нам обійдеться той пісок, коли його возити за тридев'ять земель?

Дай свою пораду, дорогий Перче, нам і начальнику «Промкомплектбудіндустрії» тов. Зарукіну. Може, він десь відшукає для нас пісок трохи ближче.

М. ШЕЙКІН,
заст. директора Харківського жирового комбінату.

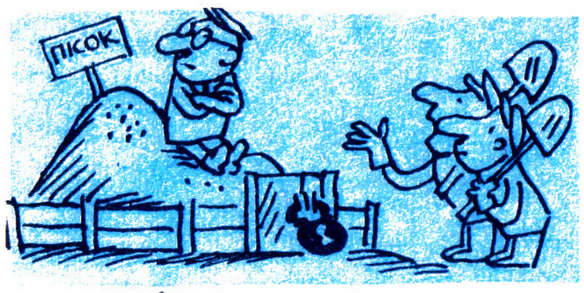

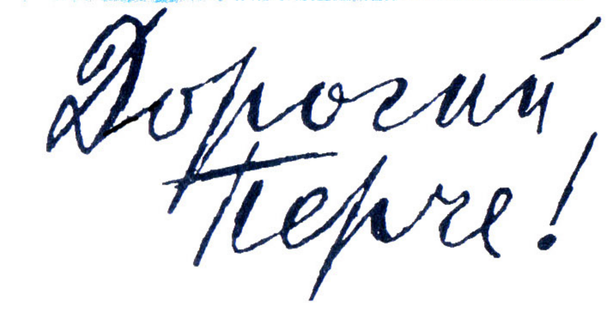

Яка шкода, що на небі немає бога! Тепер ми самі не знаємо, до кого молитися за керівників нашого міського транспорту. Ти тільки уяви, які це далекоглядні люди, як вони дбають про наше здоров'я!

Авторитетними світилами медицини доведено, що людина, яка пересувається не власними ногами, а, скажімо, автомашиною, сама собі вкорочує вік. І навпаки: той, хто ходить тільки пішки, хто не дихає шкідливими випарами бензину, а ковтає кисень тоннами, той може прожити всі півтораста років.

Керуючись цим, наші транспортники з усіх сил допомагають медицині. Особливо це помітно на маршрутах, які з'єднують нові підприємства і, зокрема, завод штучного волокна з містом.

Ми, Перче, тепер не ждемо годинами автобусів і тролейбусів, що зрідка показуються на далеких зупинках. Ми здобуваємо собі вічність! Бігаємо пішки і дуже шкодуємо, що немає бога на небі — нікому воздати хвалу керівникам автобусного й тролейбусного парку за їхні турботи про наше довголіття!

В. ТИЩЕНКО,
робітник заводу штучного волокна.
м. Черкаси.

В газетах недавно з'явилося оголошення про те, що Кіровоградський завод «Червоний дзеркальник» виробляє і вільно продає облицювальні плитки по 2 карбованці 50 коп. за квадратний метр.

Поїхали за тими плитками представники кількох підприємств нашого міста. Відмахали автомашинами 120 кілометрів і, прибувши на завод, довідалися, що розрекламовані плитки — не що інше, як... звичайне віконне скло, нарізане квадратиками.

Ми, Перче, хотіли б запропонувати керівникам цього заводу інший гендель: хай би краще з мух виробляли слонів і торгували слоновими кістками.

Справа, як нам здається, ще прибутковіша!

Ф. ШИКІН.

м. Кривий Ріг.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «Вогнище культури без вогню» («Перець» № 18 за минулий рік) було піддано критиці дирекцію радгоспу «Куйбишевський» та Новопетрівський сільвиконком (Снігурівський район), які не дбали про бібліотеку, не забезпечували її паливом.

Завідуючий відділом пропаганди і агітації Миколаївського обкому КП України т. Дмитрієв повідомив, що бібліотеці надано відремонтоване приміщення з трьох кімнат, а дирекцію радгоспу зобов'язано забезпечувати бібліотеку паливом.

★ «Ой були у кума бджоли...» — у фейлетоні під таким заголовком («Перець» № 21 за 1967 р.) йшлося про те, що при застосуванні отрутохімікатів для боротьби з шкідниками сільськогосподарських культур у республіці мають місце численні випадки отруєння і знищення бджіл.

Заступник міністра сільського господарства УРСР т. Зорін повідомив редакцію, що фейлетон обговорено на виробничій нараді у республіканській конторі бджільництва.

Факти про отруєння бджіл у деяких колгоспах розглянуті комітетами народного контролю. Окремі випадки про масове отруєння бджіл розглядалися народними судами.

З метою забезпечення колгоспів і радгоспів обладнанням для вентиляції під час ізолювання бджіл у вуликах, на Гадяцькому восковощинному заводі організовано виготовлення рам з дротяною решіткою.

На підприємствах місцевої промисловості організовано виготовлення дерев'яних та пластмасових годівниць-водонапувалок, необхідних для постачання бджолам води під час ізоляції їх при обробці отрутохімікатами сільськогосподарських рослин.

Проводяться семінари бджоловодів колгоспів і радгоспів, на яких вивчаються способи захисту бджіл від отруєння.

★ Про те, як у м. Дніпропетровську вирубують зелені насадження, розповідалося у фейлетоні «Паркуватись забороненої» (№ 22 журналу за 1967 р.).

Голова виконкому Дніпропетровської облради т. Пашов повідомив, що виконком міської Ради суворо попередив службових осіб про недопущення подібних випадків у майбутньому.

У місті створено групу дендрологів, з відому якої розв'язуються всі питання по реконструкції зелених насаджень.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК.

перець

Адреса редакції:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.
Для телеграм: Київ, Перець.
Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Журнал «Перець» № 9 (787)
(на украинском языке).

Підписано до друку
19. IV. 1968 р.

Ціна 24 коп. на місяць.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Папір 70×108¹/₃₂=1 пап. арк.
2 друк. арк.

БФ 09124. Зам. 01978.
Тираж 1 500 000.

Видавництво і комбінат друку
«Радянська Україна». Київ.
Брест-Литовський проспект, 94.

Вожик

У МЕНЕ В ГОСТЯХ БІЛОРУСЬКИЙ САТИРИЧНИЙ ЖУРНАЛ «ВОЖИК»

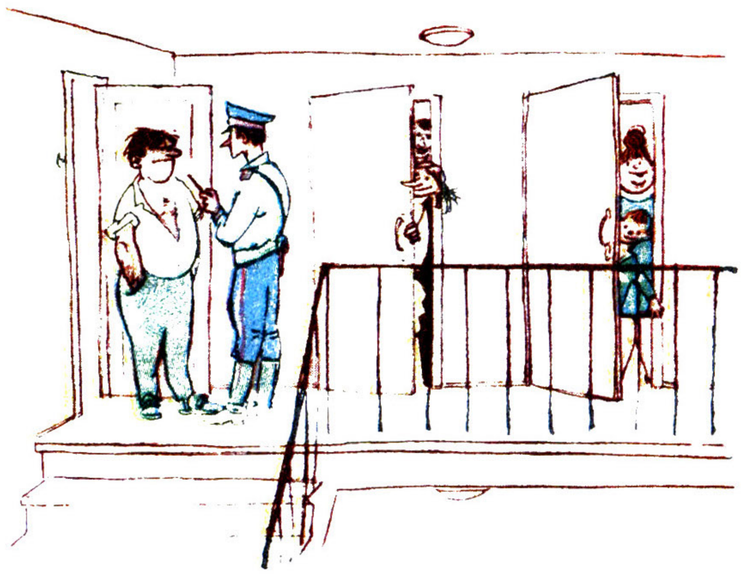

— Ваші сварки з жінкою надокучають сусідам.
— Ніскільки. Це для них суцільне задоволення.

— Прокинься, починається друга серія.

— Мені, справді, сказати нічого, але я все ж виступлю — треба показати нове плаття.

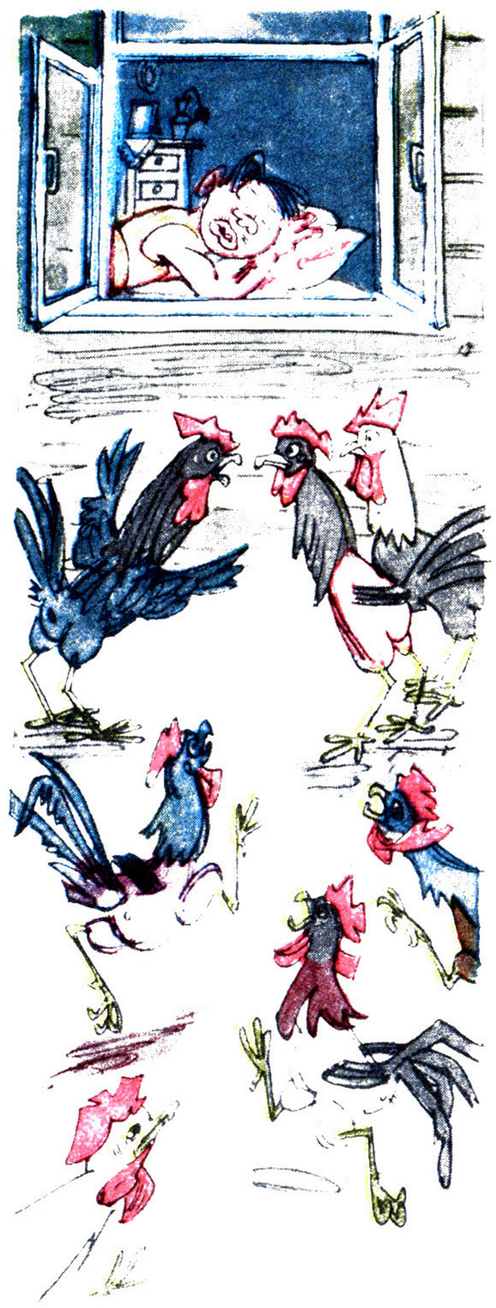

— Давайте разом кукурікнемо, а то я один цього ледаря не розбуджу.

— Я віддав їй найдорожче — дитину. А вона ще й майно вимагає.

— Мій Василь тепер сам водить мотоцикла.

Відсканував Любомир ОЛІЙНИК,
опрацював Олег Леськів для спільноти:
perec-ua.
perec-ua.
http://perec-ua.livejornal.com

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Індекс 74393

Перші кроки.